

*Voor elk verkocht boek van
For Girls Only! Girls Club
schenkt Standaard Uitgeverij
1 euro aan ActionAid.*

GIRLS CLUB

HETTY VAN AAR

STANDAARD UITGEVERIJ

voor Maria

© 2020 Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
en Hetty van Aar
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Ellen gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier

ISBN 978 90 02 26889 2
D/2020/0034/18
NUR 283

**De Nederlandse
Kinderjury
2020**

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Met een dienblad in haar handen balanceerde Ellen in de deuropening.

‘Jou zocht ik net’, zei papa. ‘Kom er even bij zitten.’

‘Heel even’, mompelde Ellen afwezig. Voorzichtig zette ze het dienblad op de glanzende houten tafel waaraan papa, mama en Bart zaten.

‘Lekker’, zei Bart en hij pakte een stukje popcorn. Ellen gaf hem een tik op de vingers. ‘Afblijven! Dat is voor mijn feestje.’

‘Iemand moet toch keuren of het smaakt!’ vond Bart. Hij stak zijn hand uit naar de papieren cupcakevormpjes met noten erin.

‘Bart! Niet doen!’ zei mama streng. Hij luisterde, gelukkig.

Mama wees enthousiast naar de flessen op het blad. ‘Die drankjes zien er leuk uit.’

Dat vond Ellen ook. ‘Supersapjes zonder suiker. Bedankt voor de recepten.’

‘Mag ik nu even?’ vroeg papa. ‘Mama en ik willen jullie iets vertellen over onze zomervakantie. We gaan dit jaar niet naar Ghana om aan het vaccinatieprogramma te werken. Er is een land waar ze onze hulp dringender nodig hebben. We gaan helpen in een ziekenhuis in Sierra Leone.’

Ellen trok een denkrimpel. ‘Sierra Leone? Waar ligt dat?’

‘Niet zo ver van Ghana’, antwoordde papa. ‘Er liggen maar twee landen tussen: Liberia en Ivoorkust.’

Bart had het snel op zijn telefoon nagekeken. ‘Ghana en Sierra Leone liggen bijna tweeduizend kilometer uit elkaar.’

‘Dat is ver’, vond Ellen.

‘Voor Afrika is dat peanuts’, lachte Bart. ‘Weet je hoe groot de Saharawoestijn is?’

Ellen keek naar het lekkers op haar dienblad. Ze moest naar boven, zo meteen kwamen haar vriendinnen.

‘De Sahara is ongeveer driehonderd keer groter dan België’, ging Bart verder, ‘en meet meer dan negen miljoen vierkante kilometer.’

‘Zozo, dat is pas groot’, zei Ellen. ‘Ik ben blij dat ik niet in de Sahara zit. Dat is een heel eind lopen om eruit te komen.’ Ze stond op en pakte haar dienblad. ‘Straks kom ik nog te laat op mijn eigen slaapfeest.’ Vriendelijk knikkend glipte ze weg naar de keuken. Daar zette ze de oven alvast aan, dan hoefde ze straks alleen nog maar de schaaltes met appel erin te schuiven. Met het dienblad in haar handen vertrok ze naar boven. Op de drempel van haar kamer bleef ze even staan. Voor vanavond had ze een thema bedacht: ‘Girls Club’, en dat sloeg op haar eigen vriendinnenclubje. Al sinds de kleuterklas waren zij en Yelien, Eline en Kato hartsvriendinnen. Emma was er later bij gekomen, maar ook zij was niet meer weg te denken uit hun clubje. Alle meisjes uit hun klas waren jaloers op hun vriendschap. Nogal logisch, zo’n vriendinnenclubje vond je bijna nergens. Tijd dus voor een feestje om hun vriendschap te vieren.

Ze had zelf slingers gemaakt van rondjes papier. Daarop stonden om en om hartjes en lemniscaten. Een lemniscaat stond voor oneindigheid, voor iets wat eeuwigdurend was. Met die slinger wilde ze laten zien dat zij en haar vriendinnen eeuwig van elkaar zouden houden. Voor de duidelijkheid had ze op elk hartje ‘Girls Club’ geschreven.